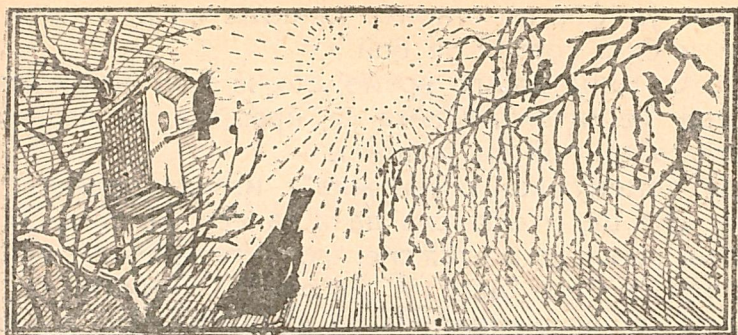

Първата теменужка.

Една малка теменужка току-що отворила за пръв път сините си очички.

„Ураа — добре дошла, добре дошла!“ викаха зелените тревници в полянката, като ѝ правеха дълбоки поклони. Много се радваме, че първата теменужка цъфна!“

И за миг това се разнесе из цялата поляна. Зелените напъпили храсти изпращаха поздрави, пролетният вятър подухна, слънчевите лъчи, косовете, сипките и скорците я посрещаха, даже и високите дървета в градината полюшкваха от високо клонете си, — в знак на „добре дошла“.

Малката теменужка не знаеше, какво става с нея — такава чест, такава топлина и светлина! — Тя наведе низко, низко главичката си, като че ли ѝ се искаше да се натъпче пак в земята. Но пролетният вятър я хвана нежно за брадичката, подигна ѝ лицето пак нагоре и ѝ каза:

„Няма защо да се срамуваш — погледни малко наоколо, ти си за сега най-важното творение тук“.

Слънчевите лъчи възхваляваха първата теменужка и ѝ казваха:

„Сега знаем вече, че пролет е дошла, защото видяхме вече твоите сини очички, пролетно дете!“

„Внимавайте“, казаха те на зелените тревници, „да не би да ѝ се случи нещо лошо. Ако дойдат хора и поискат да я откъснат, хубаво да я закриете“. И тревниците се изправиха наоколо ѝ като цял полк войници